

Αγγελική Βαρελά

Τι
έγινε
εκείνο
το βράδυ
της
Ανάστασης;

Θ α σας το πω εγώ...

Εκείνο το βράδυ της Ανάστασης, ο Πασχάλης πείσμωνσε:

– Δε θα νυστάξω! Δε θα νυστάξω! είπε.

Γιατί ήταν κιόλας πέντε χρονών και δεν τα είχε καταφέρει ως τώρα να μείνει ξύπνιος ως εκείνη τη στιγμή που ο παπα-Νικόλας έλεγε το «Χριστός Ανέστη». Ούτε είχε ακούσει όλα μαζί τα καράβια να βουίζουν δυνατά «βου βου βου!». Ούτε είχε δει τον ουρανό να γίνεται χρωματιστός κήπος από τα ωραία πυροτεχνήματα. Ούτε είχε χαρεί με τα φιλιά που έδινε ο ένας στον άλλο «ματς μουτς» ούτε είχε σπάσει το αυγό κανενός «τοακ τοακ» στην ολόφεγγη αυλή της εκκλησιάς.

Κι όλα αυτά τα είχε χάσει εξαιτίας της κυρίας Νύστας και του κυρίου Ύπνου.

Αυτοί οι δύο έφταιγαν.

Φέτος, λοιπόν, ο Πασχάλης το 'βαλε πείσμα.

— Δε θα νυστάξω! Δε θα νυστάξω! Δε θα νυστάξω! είπε και λάλησε.

Ντύθηκε με τα καινούρια ρούχα της νονάς του, φόρεσε τα καλά του παπούτσια, έβαλε δίπλα στο τραπεζάκι την καταπληκτική του λαμπάδα, κι έτσι πανέτοιμος κάθισε στον καναπέ και περίμενε τους δικούς του να ντυθούν...

Ξαφνικά, να σου και βλέπει την κυρία Νύστα από το ανοικτό παράθυρο. Ήταν χαμογελαστή, όπως πάντα. Του έκλεισε το μάτι πονηρά. Κι από πίσω, νάσου και ο κύριος Ύπνος μ' ένα καλαδάκι γεμάτο όνειρα!

Όσοι να πεις «τρία», ο Πασχάλης σφάλισε τα ματόκλαδα κι άρχισε ένα πανέμορφο...
ροχαλητό: «Χρρρ χρρρ χρρρ!»

Ο Πασχάλης είχε δυο καλές φίλες. Δε σας το είπα αυτό. Ήταν μια πασχαλιά στην αυλή του σπιτιού του, και μια πασχαλίτσα, εκείνο το ζουζουνάκι με το κόκκινο πανωφόρι και τις επτά μαύρες βούλες στη ράχη. Μπορεί να είναι κι οχτώ. Δε θυμάμαι.

Μες στον ύπνο του, λοιπόν, ο Πασχάλης είδε την πασχαλιά να κουνάει τα κλαδιά της πέρα δώδε και να γεμίζει την αυλή με μοβ λουλουδάκια. Το ένα της κλωνάρι μάκραινει, μάκραινει κι έφτασε ως τ' αυτιά του, τα χάιδεψε απαλά και του ψιθύρισε:

— Ξύπνα, Πασχάλη, υπναρά! Δεν είπες ότι θα πας στην εκκλησιά;

Ο Πασχάλης έξυσε τ' αυτιά του, κούνησε τα βλέφαρά του, αλλά δυστυχώς

ξανάρχισε εκείνο το ροχαλητό του, γιατί είχε κρεατάκια:

«Χρρρ χρρρ χρρρ!»

Τότε, από το κλαδί της πασχαλιάς ξεπεταχτήκε η πασχαλίτσα, με ανοικτά τα κόκκινα φτεράκια της. Του γαργάλησε το μέτωπο. Έκανε μια βόλτα στο μάγουλό του, προσπάθησε να του ανοίξει τα βλέφαρα, μπήκε στο αριστερό του ρουθούνι, ξαναβγήκε και μπήκε στο δεξί. Τίποτα!

Απελπισμένη, κάθησε στην άκρη της μύτης του και του είπε:

– Εύπνα, Πασχάλη, υπναρά! Θα αναστηθεί ο Χριστός και πάλι δε θα προλάβεις να χαρείς την ωραία στιγμή. Ούτε τα πυροτεχνήματα θα χαρείς ούτε τα βαπόρια θα ακούσεις να βουίζουν δυνατά όλα μαζί «βου βου βου!».

Ξαφνικά, η κυρία Νύστα μετάνιωσε και καβαλώντας ένα δροσερό αεράκι, έκανε μια στροφή και βγήκε από το παράθυρο. Πίσω της και ο κύριος Ύπνος μάζεψε το καλάδακι με τα όνειρα κι εξαφανίστηκε κι αυτός.

Ο Πασχάλης τεντώθηκε, μισοξύπνησε –μα γιατί τον έτρωγε η μύτη του;– ξύστηκε, κι άνοιξε πελώρια τα μάτια του.

Φώναξε:

– Πού είναι η λαμπάδα μου; Πού είναι τα παπούτσια μου; Άντε, γιατί αργείτε;

Έτρεξε ως το παράθυρο με χαρά. Όλα ήταν εντάξει.

Η πασχαλίτσα κοιμόταν στο περβάζι του παραθύρου, κι η πασχαλιά σκορπούσε το άρωμά της στην αυλή.

Όσο για τους λογαριασμούς που είχε με την κυρία Νύστα και τον κύριο Ύπνο, θα τα έλεγαν μια άλλη φορά!

